څه لیکل یا لیک پوهه

د

ارواښاد استاد ګل پاچا «الفت»

www.ulfat de

فهرست

سرلیک مخ

دعا 1
رحم وکړه 2
سودا ګره! 3
خلك وپېژنئ! 4
دکوم ځای دی؟ 5
کوم یو ښه دی؟ 6
ونښیه څوك دی؟ 6
رشوت خوره! ته راپه یادشوې 7
سیاست 7
خلك څه وائي؟ 7
څوك وائي؟؟ 8
څه وکړو؟؟ 9
ووېرېږئ اومه وېرېږئ! 10
استاذویل! 11
عجیب انسان 13
خان لالا 13
رشوتونه 14
دمتملقینو منطق 15
د ښځو ډار 15
موږ په هرچاپسې نه ځو 15
په خروکښې هم الفت شته 15
درجب خان دعوتنامه 16
نتیجه یعني څه؟ 16
انسان یعني څه 17
خوشحالي اوغم 18
آرزو 19

بسم الله الرحمن الرحيم

دعا

دټول جهان واکداره! ته هر څه لرې او هرڅه کولی شې د هرچا امید تاته کېږي او هر څوک هرڅه له تاغواړي، ستا

خزانې اوکار خانې ډکې دي، ستا په باغونوکښې دشودو، شرابو اوعسلو ويالې بهېږي.

ستابخششونه اوانعامونه بې پايانه دي، ستا د رحمت نور په ځمکو او اسمانو کښې نه ځائېږي.

فقيران اومسکينان درنه د ډوډۍ سوا ل کوي.

ماړه او بډايان درنه اشتها او د هضمولو قوت غواړي.

څوک درنه په زاريو او دعاګانو اولادونه غواړي ځنې وائي چې ما ل او دولت راکړه!

يو وائي جنت مې په کار دی بل وائي له د وزخه امان اوپناه غواړم.

څوک د حورو شوقمن دی او د چا غلمانو ته نيم زړه نشته.

مرتبې او لوړې درجې له تاسره دي، کاميابي اوموفقيت ستاپه توفيق حاصلېږي.
دين او دنيا ستا په لاس کښې دي، راحت او زحمت، عزت او ذلت ستا له خواانسان ته رسي.
بهار او خزان ته راولې، مرګ او ژوند ستا په اختيار کښې دي.
هرڅه ته کوې او هرڅه له تاغوښتل کيږي.
ددې جهان او د هغه جهان اجرونه، خيرونه، خوندونه او خوشحالی خلکو ته ته ورکوې.
زه پوهېږم چې تاسره هرڅه شته.
مګر زه هر څه نه غواړم.
زما دعا او د زاهدانو دعا، زما ارزو او دپاد شاهانو ارزو يو راز نه ده.

زما سوا ل دبډايانو اومسکينانو له سوا ل ډېر فر ق لري.

زه نه وايم چې ځمکې او پيسې راکړه.

نه غواړم چې عزت مې ډېرلوړ او رتبه مې لوړه شي.

موټرونه اواسونه مې نه دي په کار.

قصرونه او عمارتونه نورو ته ورکړه!

پټې او باغونه هغه چاته وبخښه چې په خاورو نه مړېږي.

په بانکونوکښې دسوداګروپیسې زیاتې کړه.

دبزرګۍ اعتبارمه راکوه! ځکه چې ستا په اطاعت اوعبادت له خلکو نه اجراو عزت غوښتل راته ښه نه ښکاره کېږي.

زه له دې ټولو نه تېریم او نور څه غواړم.

زه هغه څه غواړم چې ته یې هم غواړې او په طلب کښې یې یې.

هو! زه ستا له رضانه خلاف څه نه غواړم.

زه وایم په جهان کښې د ظلم بیرغ نسکور کړه.

حق او عدالت ته قوت ورکړه!

په زړونوکښې رحم او د خیر مینه واچوه!

په دماغونوکښې د حق نوراو د حقیقت رڼا پیداکړه!

ته کولی شې چې د ظلم قوت په ورو ورو کاڼو میده میده او ذرې ذرې کړې یا د هوا په میاشو ظالمان تباه کړې.

مګر موږ د اتوم په بمونو هم داکار نشوکولی.

رحم وکړه

دتورې کېږدۍ او د ډېرو رمو خاونده!

په دې سره او تکنده غرمه کښې.

په دې وچه بیدیا اوسپیره صحراکښې چې یخې او به یخ سیورئ، توده ډوډۍ، شودې او مستې، کوچ او پیروي،

کورت او غوړي، پوڅې او پنیرونه هر څه له تاسره دي.

په خوارانو او بې وزلو رحم وکړه!

له مسافرو او لارویو نه خپل خوړونکي سپي ایسار کړه!

هرڅوک چې راځي اوستا د کېږدۍ ترسیوري لاندې کېږي هغه له خپلو سپیونه ساته او قدربې کوه!

ای د خروړو سپیو خاونده!

ستاد سپیو تاوان له تارسېږي او د دوئ په ضرر باندې ته نیولی یې.

سپی او نفس دواړه یوشان دي او هرشي ته خوله اچوي.

ته خپل سپی ونیسه او په موږ رحم وکړه!

ته په خپلو سپیو دا ګمان مه کوه چې دوئ به هروخت ستا دښمنو او غلیمانو ته غاپي.

دوئ ډېر ځله داسمان ستورو اوسپوږمۍ ته هم غاپي او ستا په ملګرو او اشنایانو هم بلوسي اوغوټې وهي.

آه_ هېڅوک زما نارې نه اوري.

دخپلوسپیو حملې هم نه ویني.
دوئ ولې څه نه اوري؟
ولې څه نه ویني؟
ولې په چارحم نه کوي؟
پردي خوبه نه وي؟ کېږدی خو د پښتنو معلومېږي.

سوداګره!

هرڅه چې خرڅوې هغه خرڅ کړه مګر خپل دین او ایمان مه خرڅوه!
هرڅه چې خورې هغه وخوره!مګر سودمه خوره! اوپنځه ګوتې په خوله مه منډه. هرڅه چې اخلې هغه واخله مګرد خوار وغریب ازار مه اخله!
له هر ځایه چې هر څه راوړې راېې وړه! مګر ګوره! چې بې انصافي او بیر حمي درسره رانوړې.
په اسونو او موټرو سورېږه! خو د چاپه اوږومه سپرېږه!
له ښاره اوزه خوله نرخه اوله چتې مه اوزه !
لوی لوی کورونه د ځان لپاره جوړ کړه ! خو دخپل واورې دبل په بام مه غورځوه!
پټې ډېرپیداکړه مګر خپل پټې مه درنوه! او ځانته اغزي مه کړه.
دځان غم دې وخوړاوس د نوروغم هم وخوره!
لوړې بنګلې دې پیداکړې لوړ همت هم پیداکړه!
خلک وایي په ډېرولیونی خوښ دی ته هم په لږه ګټه قانع شه او لیونی کېږه مه !
بډایانو وپېژندلې مګر خوار اوغریب دې نه پېژني.
راشه! دوئ ته هم ځان وښیه ددوئ په غم کښې شرکت وکړه!
په دې شرکت کښې که هرڅومره سهمونه ولرې هغه هېڅکله نه ضایع کېږي او ګټه یې یوپه لسه بلکه بې حسابه ده مګر دا سود نا روا نه دی روادی، بې انصافي نه ده انصاف دی.

خلك وپېژنئ!

هغه څوک چې دمملکت کارونه ېې په لاس کښې دي او د واک و اختيار خاوندان بلل کېږي يا په وطن کښې تاثير اونفوذ لري پوره وپېژنئ!

هغه کسان چې زموږ لپاره خدمت کوي يا زموږ په سرتجارت کوي بايد وپېژنو او ښه ېې وپېژنو.

پېژندل دانه دي چې فلانکی رئيس يا وزير دی، هغه بل په ملک او وطن کښې ډېر عزت او اعتبار لري، ددې بل ما ل او دولت ډېر دی، يا په لوړو ځايوکښې په ښه نظرليدل کېږي.

دا راز پېژندل زه نه وايم زما مقصد انسان شناسي او دسړو پېژندل دی نه د چوکيواو نومونو پېژندنه.

موږ بايد ترهرڅه د مخه سړي وپېژنو او دامعرفت په صحيح ډول حاصل کړو.

ددې معرفت لپاره ډېرې پخې سترګې اوصايب نظرپه کار دی.

دانسان جو هر او ذاتي قيمت معلومول دجواهرو له پېژندلو يو په څوګران اومهم کاردی.

انسان په ډېرو پردو او ډېرو رنګونوکښې پټ دی او غير له دغو جامونه ده نور کالي هم زښت ډېراغوستي دي او ډېر لباسي مخلوق دی.

دی په هرځای کښې بيله جلوه لري، دمنبر په سر يو راز اوپه خلوت کښې بل راز دی.

په بازارکښې انګورنه خوري په کورکښې بوتلونه په سراړوي او په دوايرو کښې د خلکو وينې څښي.

موږ بايد دهر چامعنیٰ اوحقيقت ته وګورو او په لباسونو، نومونو، رنګونو و نه غولېږو، که تاسې زما منئ د چا قصرونو، منصبونو ته مه ګورئ بلکې کار، فکر، ارادې عمل او ارزوګانوته ېې وګورئ!

تاسو بايد په سړوپسې وګرزئ! اوسړي ولټوئ!

هغه کسان چې دمملکت بهبود او سعادت غواړي او د اجتماعي درد احساس خاوندان دي هغه وپېژنئ او په محبت ورته وګورئ!

اوس هغه وخت تېرشو چې يوسړی به دمعاش او رتبې، عزت او اعتبار له مخې پېژندل کيده او بيا به د قوت او اقتدار له خوا ورته خلکووکتل.
دې عصر هغه باداران او اغاګان له اعتباره وغورځو ل او دوطن خدمتګارانو ته په قدر اواحترام ګوري.
د دې وخت انسان په انسان کښې معنويت او فضليت لټوي.

په دې وخت کښې هماغه سړی ښاغلی او منلی دی چې وطن او مملکت ته یې خیر او نفع رسېږي. او س هغه وختونه لاړل چې خلکو به جاه و جلال یا د ریا او تذویر په طلسم کښې ځانونه پټ کړل او چا به یې کار او عمل ته نه کتل.
ددې زمانې ائینه بل راز ده اوعلاوه دلباس او جامو په صفایي او خیرنتوب، دانسان معنوي توروالی اوسپینوالی هم سړي ته ښيي.
تاسې ښه ځیرشئ! دغه لوی خلک او درتبو او مقامونو خاوندان ټول په رښتیا لوی نه دي، اونه ټول واړه خلک حقیقتاً واړه او کوچني دي.
اوس موږ پوهېدلی شو چې په مشرانو کښې کشران اوپه کشرانوکښې مشرا ن شته.
له لرې اوله ورایه خلکو ته مه ګورئ او محض امریت اوماموریت په نظرکښې مه نیسئ! دوطن اومملکت صادق خدمتګاران له دروغجنو او مظاهره کوونکو نه بېل کړئ او خلک وپېژنئ!

دکوم ځای دی؟

یوکوربې دلته دی بل په کابل کښې، بل په یو بل ځای کښې.
څه ځمکه په کوهدامان کښې لري، څه په بغلان کښې څه په یوبل ځای کښې.
نغدې روپۍ یې په رشوتو نو دلته پیداکړی مګر ګټه وربانديې نور بانکونه کوي په یوبل ځای کښې .
ته ووایه چې دا دکوم ځای دی؟
مینه یې له دې خلکو سره نشته او د نوروملکونو خلک ورته ډېرګران دي.
ددې وطن له شعر او موسیقۍ نه خوند نه اخلي او د خارجي موزیک په صفت مړېږي نه. موږ ته په نغوت او نفرت ګوري او دپردیو مستخدمینو په مقابل کښې ډېره تواضع کوي. ته ووایه چې دادکوم ځای دی؟
دی د هېڅ ځای نه دی ځکه چې هرځای دده دی اوسړی ورته هر ځائي، ویلی شي.
هو! دا هغه مرغان دي چې څلور فصلونه په څلور مملکتونو کښې تېروي او وطن نه لري، وطن نه پېژني، دیوه وطن په هواکښې نه الوزي او دوطن سړې او تو دې نشي تېرولی. دا هغه عیاشان دي چې بې له عیش او راحت نه نورڅه نه پېژني او له وطن سره هېڅ مینه او علاقه نه لري.
موږ هغه کسان ددې وطن بللی شو چې دوطن په کاڼو او بوټو سر ورکوي او په سختو ورځو کښې دوطن په کارېږي که څه هم پوله او پټی نه لري او په زړوکو ډلو او جونګړوکښې اوسي.
هو! زما په عقیده دا وطن د هغه چا نه دی چې د ډېرو ځمکوقبالې یې اخستې دي بلکه د هغه چا دی چې د وطن مینه یې په زړه کښې ده او له وطن سره علاقه لري.

کوم یو ښه دی؟

یو دی چې په خبرو ډېرښه پوهېږي د هر مطلب لپاره ډېرښه پیرایه او ښه دلایل پیدا کولی شي، د خپل منطق په زور هرڅوک تېرباسی او له ډېره عقله ویښته څيځ.
ساحر نه دی مګر یوشی په بل راز ښودلی شي او د خلکو په اذهانو او نظرونو هر راز لوبې کوي.
عملاً هېڅ نه کوي مګر په خوله هر څه کوي او هرکار ځانته منسوبوي.
بل هغه دی چې ډېرې خبرې او مبالغې نشي کولی، د ځان ښودلو او ځان ستایلو اقتدار نه لري په هره خبره کښې لکه د شړومبو مچ نه لوېږي، دهرچا توجه ځانته نشي جلبولی په مجلسونو کښې په وچ زور ځانته دخبرو موقع نه پیداکوي اوپه پټه خوله کار کوي په دماغ کښې یې ښه ښه فکرونه او په زړه کښې یې د وطن اوقام مینه ډېره ده مګر په خوله څه نه وائي او خپل صفتونه نشي کولی.
ته ووایه! چې کوم یوښه دی؟
زه خو وایم چې دی ښه دی مګر د هغه قدرکېږي او دده نه کېږي.
هغه پېژنو اودانه، د هغه ساحرانه کلمات راباندې اثرکوي او دده صفائي او معنوي فضلیت رانه پټ دی.
هو! مونږ په خبرو غولېږو او حقایق نشولیدلی.
موږ باید دانقیصه رفع کړو او د خپل احساس او ادراک علاج وکړو.
موږ په غوږو اورو او په سترګو څه نه وینو ځکه کارونه خراب او خبرې ښې دي.

وښیه څوک دی؟

اصلي نوم یې نشم اخستلی مګر رسمي نوم یې مامور صاحب دی.
په کارنه پوهېږي مګر په خوشامدو او چاپلوسی ډېرښه پوهېږي.
دلویو او معتبرینو په مخ کښې د حاضر باش او خانه سامان کار کوي مګر د خورانو او غریبانو سلا م هم نه اخلي.
سواد نه لري، مکتب یې نه دی لوستی، مدرسه یې نه ده لیدلی، اخبار اوکتاب نشي لوستلی مګر ماموریت کولی او ساتلی شي.
په درباري اوضاعو کښې دټولو استاذ دی مګر انسانیت اوسړیتوب یې هېڅ نه ده زده، مکتوب نشي لوستلی مګر شطرنج کولی شي.
لیاقت نه لري مګر ډوډی لري.
دخدای طاعت ته یې ملاماته ده مګر دامرانو په اطاعت کښې اول نمبراخلي.
دنیا یې ډېره ده مګر همت یې کم دی.
تنخواپې لږه ده او جایداد یې ډېر دی.
مسافر او فقیر ته یوه سوې مړی نه ورکوي مګر مېلمنوته هره شپه چرګان حلالوي.
غل نه دی مګر له غلوسره سمه نیمه برخه لري. ساحر نه دی مګر په یو څوخبرولوی لوی خلک ړانده او کاڼه کړي.
وښیه! څوک دی؟

رشوت خوره! ته راپه یادشوې

چاوویل: ټنډېري مګر مړېږي نه، ماته سمد لاسه ته راپه یاد شوې.
بل وویل: ګېډه خوږې مړه ده مګر سترګې یې وږي دي، بیا ته راپه یاد شوې.
یوه وویل: قصاب نه دی مګر ډېرخلک یې بې تېغه حلال کړي دي، دلته هم ته راپه یادشوې.
هغه بل وویل: منګولې او پنجې یې دلیوانو نه دي او خونخواردی د ا ځل هم ته راپه یاد شوې.
بې ګناه خلک مې په زندان کښې ولیدل، ته راپه یاد شوې.
هغه ورځ چا پوښتنه وکړه چې په غلو زهیر، دمجرمینو طرفدار، دمظلومانو دښمن، د ناحقې ملکری، د قاتلاتو حامي څوک دی؟
ماته ته راپه یاد شوې.

سیاست

وایه یوخه کوه بل څه.
له بل نه پوښتنه کوه! پخپله هېڅ مه وایه!
په شپه کښې د لمر وړانګې ښیه! په ورځ کښې دتورتم ښې.
که خبروې ځان نا خبره کړه! که خبرنه وې د با خبری مظاهره کوه!
شکره لکه مرچ خوره. مرچ لکه شکره.

خلك څه وائي؟

یو وائي په دوایروکښې بې پیسو د چاکارنه کېږي، بل وائي دخان اوملک رسوخ او اعتبار ورځ په ورځ زیاتېږي او ضعیفانوته پنجې تېرې کېږي.
څوک وائي دلته نوی نهضت او فعالیت نشته، ځینې وائي صحیح اشخاص او دفکر خاوندان نشته.
شاعر وائي: نشاط او طراوت، ذوق او سرور، احساسات او جذبات نشته.
ملا وائي: دجلال آباد په نوي ښارکښې مسجد او د اذان غږ نشته.
رجب خان وائي: د جلال آباد نوی ښار جوړنشو او زوړ ښارپه لوی لاس وران شو.
دنوي ښار نقشه لکه دسیدجما ل الدین قبر، یاد قرغې بند هېڅ نه جوړېږي او هېڅوک نشي پوهیدلی چې دښار مخه کومې خواته ده او څنګه یا کله جوړېږي.
حمیدوائي:

چې دي نکړېـه نیکیـو ننـګ ونـام لـوړ   پـه دوه چومـه دې د خټومشـه بـام لـوړ

بل ځای وائي:

د ریا په حق پرستو پورې خاندي   په هردم دبرهمن بت پرستي

یونس وائي:

بندګي چې د ریا کوي یونسه!   دهغه ږیره خیشته ده نایي غواړي

ښه لباس کې څه دخدای بندګي نشي؟   چې جامه دې د ریا واغوسته برګه

علیخان وایي:

ژوبل زړه به دې روغ نکړي علیخانه!   پسې مه ځه جراحان دي طبیب نشته

دبغل په کتاب څه شی علم بویه   هرصحاف په ملایانو حساب نه دی

پیرمحمد وایي:

داد فریاد مې ترفلکه نه رسیږي   دپتنګ په دود وریتېږم خموش ځکه

شیدا وایي:

چې لیده پکې اثر د الم نشي   څه حاصل لکه شبنم له چشم تره

څوک وائي؟؟

څوک وایي چې کوږ بار ترمزله نه رسیږي او د دروغو مز ل لنډ دی.
د دروغو مزل خو تراخرته پورې دی اوکاږه بارونه ترهماغه وخته مزله ته رسیږي.
څوک وایي چې بد ګرزې بد پرزې.
که دا خبره رښتیا وای اوس خو به یوسړی روغ نه و پاته.
څوک وایي چې د دروغجن مخ توردی. ماخو ډېر دروغجن ولیدل چې مخونه یې تک سپین دي.
څوک وایي چې دشیطانانو دې کور وران شي.
څوک وایي چې دغله په غره کښې ځای نشته.
رادې شي ودې ګوري چې ښارونه بازارونه ترې نه دي ډک؟
څوک وایي چې غل نه یې له پاچا مه ډاریږه!
ایا دناحقې له شاهدانو نه وېره نه ده په کار؟
څوک وایي چې په تشو خبروکار نه کیږي؟ دلته خو په خبرو هرڅه کیږي او بې خبرو هیڅ نه کیږي.
څوک وایي چې د غله په ږیره خلی وي ډېر غله شته چې بیخې ږیره نه لري.

ځوك وايي چې ډېر وايې لږ ترې خېږي، ما خو وليدل چې هېڅ ترې نه خېږي.

څه وکړو؟؟

موږ ډېر کارونه لرو او زموږ وظايف ډېر سنګين دي.
هرڅه چې كوو هېڅ نه كېږي او هېڅ نشو كولی.
داولې؟
داځکه چې: كار په سړيو كېږي او موږ ډېر دكار سړي نه لرو.
ځوک چې لږ غوندې سم اوصحيح كاركولی شي خلک بې نه خوښوي او ناكامه کوي بې.
هغه چې د خلكو خوښ وي هغه بې دخلكو له مراعاتونو نورهېڅ نه كوي او دخلكو د خوشحالۍ د پاره هر څه کوي.
دځنګه خلكو مراعات او خوشحالي؟
دهغو خلكو چې پخپل خيروشرهېڅ نه پوهېږي.
ژرنده او جمايت نه پېژني.
لكه ګډې او اوزې په قصاب او شپون پسې يو راز منډې وهي.
دوه ملكان بې يو د بل سيورى په ډانګو نو وهي.
ددوه خانانو خوسي بې يو ځاى نه څري.
ددوه پيرانو مريدان بې يوله بل سره د خداى لپاره دښمنې کوي.
دوه ملايان بې يو په بل پسې مونځ نه کوي.
دوه تربرونه يو په بل پسې نه ځي.
اجتماعي شعور او احساس په كښې نشته.
له حق اوحقيقت، انصاف او عدالت سره مينه نه لري.
ښه نو موږ څه وكړو؟
موږبايد يو څو تنه د كارسړي پيداكړو.
چې هم كاروكړي، هم په كار پوه وي، هم دكار كولو صحيح طريقه ورمعلومه وي.
ځينې كسان وايي په يوځو ګلانو نه پسرلی کېږي، په يو ه مملكت كښې ځوتنه هېڅ نشي كولی، ځوتنه به كوم ځا ى ته ورسېږي، ترڅوېو ل ښه نه شي كارونه نه ښه کېږي.
په دغسې خبرو ساده ګان ډېر ژرغولېږي او هغه كسان چې انسان ته يوازې د جسمانيت له خوانه ګوري بلكې تدبير، فكر او د ادراک قوت ته ګوري هغه پوهېږي چې يو سم او صحيح انسان د يوې سمې او صحيح نقشې او صحيح پروګرام په طرح كولوپه دنياكښې لوى لوى كارونه کوي او ډېر خلک په سمه لاره د عالي مقصد په لورې روانولی او بيولی شي.
ددغه شان څو تنو سړو له لاسه ډېر ډېر كارونه کېږي او دغسې اشخاص هرځاى ته رسيدلی شي.
په دغسې يو ګل باندې سل پسرليه جوړېږي مګر په څو پسرليوكښې موږ دغه شان ځوګلونه نشو پيداكولی ځکه چې نه يې شو پېژندلی.

زه دا نه وایم چې نشته یاپه دې خاوروکښې استعداد محوه شوی دی ، بلکې وایم چې باید په دغسې سړو پسې وګرزو او د وطن غرونه، کلي او کورو نه وریسې ولټوو.

موږ نه یو خبرچې زموږ په غرونوکښې څه راز ګنجونه ترخاورو لاندې پټ پراته دي؟ په دې و چه او سپيه بيديا کښې کوم ځای دحيات اوبه ترځمکې لاندې غلې شويدي؟ په دغو خوارو او زړو جاموکښې څه راز انسانان پيداکيږي؟

په دغو خلکوکښې چه زموږ نظر اوتوجه نه جلبوي څه فکرونه او څه ارزوګانې موجو دې دي. که موږ په دې پوه شوچې:

ديوسف څيرو جاموکښې څه ګناده ښه لباس کښې چې ګناه کړي زليخاده

راځئ، څيرې کړو داسې جامې رګينې پکې وګورو څېرې ډېرې ننګينې

نو هله به داشخاصو حقيقت او ماهيت ته ورسيږو او زموږ انتخاب به دلباس او څو خوږو خبرو له مخې نه وي بلکې دمعنی او حقيقي هويت له حيثه به وي.

موږ بايد هرچاته په ځير ځير وګورو او په خلکوکښې سترګې وغړو.

سترګې غړول ياکتل دانه دي لکه چې اوس هم ځینې دجاه وجلال خاوندان نورو ته په حقارت ګوري.

ډېر خلك شته چه د چا تر ړيرې لاندې بې کلونه تېر کړي مګر ليدلی بې ندی.

ډېرخلک وايي او زه هم وايم چې دکارسړی نشته ځکه کارو نه خراب دي.

داخبره له لويونه نيولې، تروړوپورې هريوکوي مګر سوا ل دادی چې چېرته؟ او په کوم ځاې کښې؟ په يوه کورنۍ او يو ښارکښې نشته؟ که په وطن او هيوادکښې. که چېرې دکلي او کورخبره وي نوکله کله خو په يوه کاله کښې د څښلو اوبه هم نه وي مګر په بل ځای کښې سيند بهيږي او په ځينو کورونو کښې وبالې رواني وي.

که په وطن و مملکت کښې بې لټوو نو په ګوشته کښې هم ځوانان شته او لعل پوره خو په ميږو پوره ده.

وويړيږئ اومه ويريږئ!

که په زړه کښې فساد او خيانت نه لرئ! که صحيح نيت اوښې ارزوګانې درسره وي، که د حق او حقيقت په قوت عقيده لرئ.

له حق وبلو او حقيقت ښکاره کولو مه وبريږئ او په حقاني جرئت نا حقه ظلمونه او داو هامو بوتان مات کړئ!

په هرځای او هر چاکښې چې خيانتونه او فسادونه، ظلمونه اوبد کارونه، ريا او تزوير، بې کفايتي او نالايقي وينئ ورسره جهاد وکړئ او په هر مورد کښې خپل صحيح او انتقادي نظريات ښکاره کړئ!

له هيڅا مه وبريږئ او هيڅکله سترګې مه پټوئ!

که د خپل شخصي اونفسي اغراضو لپاره کار کوئ!

که د وطن اومملکت په نامه خلک غولوئ!

که په زړه کښې ټکي او برګي لرئ!

نو ددې عصر له بصیرت نه ووېرېږئ اوپوه شئ چې کاږه بارونه ترمزله نه رسېږي او بې اساسه عمارتونه ډېر ژرنړېږي.

که یو آمر په تاسې باندې سترګې سرې کړي او له قانون اوعدالت نه خلاف امرونه کوي، که یو خان اوملک په خپل زور او قوت تاسې نه بیځایه لحاظونه او مراعاتانونه غواړي که څوک لوړو مقاماتو ته لاره لري او په تاسې د سفارش خطونه راوړي مه وېرېږئ او په حق ټینګ ودرېږئ.

که تاسې خیانت ته اقدام کوئ یا دنفس دشیطان لپاره حق باطلوئ که هر څومره موافقتونه درسره وي او قوي لاسونه درسره شریک وي، که ټول عمرمویوه اوبل ته تملقونه کړی وي نو د سبا ورځې له باز خواست نه ووېرېږئ!

هو! د مظلومانو او بې وزلو له فریاد نه ووېرېږئ!

هغه کسان چې تاسې خپلو معایبوته ملتفت کوي اوستاسې نقایص درښیي له هغوئ نه مه وېرېږئ! مګرله هغو متملقینو نه وډارشئ چې ستاسې خیانت ستایي اوستاسې په سترګو پردې غوړوي.

چاچې په مملکتي دوایرو کښې لکه دشرکتو امران یوازې په پیسو کومه رتبه پیداکړیده یا بې په خوشامدو او تملقو نو ځان یوه حدته رسولی وي او وظیفه نه پېژني بلکې اشخاص او درباریان پېژني، هغه بایدله خپل آینده سر نوشت څخه ووېرېږي.

هغه کسان چې خدای پېژني او له وطن او ملت سره علاقمند وي دمملکت له تخت وتاج او له خپل اولوالامر او پادشاه سره رښتیانی مینه او علاقه لري د حق او عدالت له مقتضا سره سم د خدای دپاره کارکوي نو :

(لاخوف علیهم ولا هم یحزنون).

استاذ ویل!

استاذ مور ته درس راکاوه او مور بې ډېرښه پوه کولو.

دده په تعلیمونو، اجتماعي شعور او احساس ډېر قوی کیده او په مغزو کښې بیداري پیداکیدله ده مور ته د حساب او محاسبې اصول هم ښودل او ویل یې تاسو باید هر وخت له ځانه سره حساب وکړئ او حسابي خلک اوسئ!

یوه ورځ بې د حساب په درس کښې مور ته ویل:

که یو عدد له بل عدد سره داسې یو ځای کړو چې یو پاس او بل لاندې وي لکه ۲ نو څلور(۴) ترېنه جوړېږي او دیوه وجود په بل کښې محوه کېږي او استقلال بې ورکېږي.

مګر که دواړه ځنګ په ځنګ یو ځای کړو لکه (۲   ۲) نو دوه ویشت ورځنۍ جوړیږي او دوه شل کیږي د دواړو عددونو شکلونه اوصورتونه هم په خپل حا ل پاته کیږي.

ځکه چې په دې صورت کښې دملګرتیا، اتفاق او ورورولۍ راز پټ دی او په هغه بل صورت کښې تفوق تسلط او محوه کول مضمر دی.

ده ویل که داتفاق او ملګرتیا په صورت یوتن په ځان پسې بل روان کړی شي نوقدر او مقدار یې ډېر زیاتېږي او مرتبه یې لوړیږي.

(یعنی له احادو نه عشراتو، ماٴتو او الوفو.... ته خبره رسېږي). که یو د بل په اوږو سپرېږي او بل د بل په اوږو نو که پنځه تنه وي یعنې پنځه الفونه یود بل په سر د پاسه کیږدو هماغه پنځه ورځنې جوړیږي اوشکل وصورت یې هم محوه کېږي

زموږ استاذ موږ ته په حساب او ریاضي کښې هم داجتماعیاتو او سیاسیاتو دفلسفې درسونه راکول او مونږ یې پوه کولو چې باید یو له بل سره داسې یو ځای شو چې دتنازع.....په میدان کښې ځنګ په ځنګ ودریږو او څوک د چاپه سرباندې پښې کښېنږدي، یو د بل استقلال سلب نه کړي دلاندې کولو او محوه کولو غرض په کښې نه وي بلکې یو د بل درجه او مرتبه لوړه کړي.

ده ویل: موږ به یو مخکې کوو او مشرکوو به یې مګریو د بل په سر نه سوریږو او د بل دټیټولو چم به نه کوو.

زموږ استاد دا هم ویل:

که مونږ دوه مساوي عدونه لکه(۱   ۱) (۲   ۲) (۳   ۳) هریو له بل نه وړاندې وروسته کړو نتیجه یې یوه ده مګر په دوه متفاوتو عدونوکښې تقدیم و تا خیر ډېر فاحش فرق راولي اوپه مقدار کښې ډېر تفاوت راځي.

که موږ یو او نه یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کیږي مګرشل کیږي نه که هم دغه دوه عددونه داسې ولیکل شي(۹۱)خبره سلوته نږدې کیږي او ډېر زیادت په کښې راځي.

همدغه سبب دی چې په یو هو جوامعوکښې هغه څوک دمخه کیږي چې قدر او مقداریې له هغه بل نه زیات وي او دده په مخکې توب باندې دجامعې قدر او قیمت ډېر لوړیږي.

موږ باید په دې سرپوه شو او د هر چا استعداد، معیار، مبلغ او مقدارته وګورو.

عجیب انسان

ړوند نه دی مګر خپل عیبونه نه ویني.

کوڼ نه دی مګر خپله اوري اود بل نه.

زړه لري زړه سوی نه لري.

خپله لږه پوهه ورته ډېره ښکاري د بل ډېرعلم ورته لږ معلومېږي.

دبل لږ ما ل ډېر په نظرورځي او خپل ډېر مالونه ورته لږ ښکاره کېږي.

ددې لپاره چې خلک ورته لاس په نامه ودرېږي، خلکوته لاس په نامه درېږي.

دفرعونیت لپاره غلامي قبلوي او د عزت لپاره ذلت ته غاړه ږدي.

دین په دنیا خرڅوي اودنیا په پوچو اعتباراتو پلوري.

لکۍ نه لري او خلک ورته بې لکۍ نه وایي.

څلورپښې نه لري او په څلورو روان دی.

آس نه دی مګرخلک په لغتو و هي.

ښکرنه لري مګر سرتمبه دی.

له عقله پیاده وی مګر هېڅکله پلی نه ګرزي اوپه موټرکښې هم د خپل جهل په خره سپور وي.

ته به وایې : دا څوک دی؟ زه وایم: بې پوهې زورور.

خان لالا

خا ن لالا هېڅکله بې نوکرو او سړیو نه ګرزي.
دی هېچا یوازې نه دی لیدلی.
پخپل صفت هر څوک خوشحالېږي مګردی بې له خپلو اوصافو بله خبره نشي اوریدلی.
که بل څوک دده صفتو نه بیان نکړي دی پخپله خپل صفت په ښه شان کولی شي اولکه سپایي پخپله ځان ستایي.
خان لا لا بخششونه هم کوي او په کا ل کښې په زرهاوو روپۍ نقداو جنس یوه او بل ته ورکوي مګر خوار اوغریب ته سوی مړی هم نه ورکوي.

حاکم او علاقه دار، مدیر او مامور، خان او ملک ته سل قسمه طعامو نه تیاروي مګر مسافر، کونډې او یتیم ته یوسکړک هم نشي ورکولی.
که تاسې خان لالا خوشحالوئ نو قلم او کاغذ راواخلئ او دده بخششونه حساب کړئ یاېې خرڅ یو په لسه زیات وښیئ مثلا دده په مخکې ووایئ چې د خان په کورکښې یو کورکمند د کا ل څلویښت منه لګېږي او دغوړیو خوېې هېڅ حساب نشه.
خان لا لا نور صفتونه هېڅ نه پېژني، پام کوئ چې د فضل و لیاقت خبرې دده په مخکې ونه کړئ، او داجتماعي خدماتو یا اخلاقي فضایلو نوم په خوله وانخلئ، تاسې به دخانانو په خوی اوبوی بلدنه یاست مګر ماله رجب خان سره ډېر صحبتونه کړي او دوئ ډېربنه پېژنم.
ماځینې داسې خانان هم لیدلي دي چې له خوارې ژرنده ساتي او له کبره مزنه اخلی.

رشوتونه

رسمي رشوت: هغه رشوت چې حاکمان، ماموران، قاضیان او منصبداران ېې اخلي.

غیر رسمي: هغه چې خان، ملک، ناظر او نوروته ورکول کېږي.

معنوي رشوت : تملق مخامخ صفتونه دعا ګانې او داسې نور.

دپاک نفسو رشوت: دایکه، دحقوقو پیسې، خدمتونه، مېلمستیا.

د ظالمانو رشوت: هغه رشوت چې حق باطلوي او باطل حق کوي.

دهوښیارانو رشوت: چې کار له حق او اصولو سره سم وکړي او رشوت په کښې واخلي.

افراطي رشوت: چې دبانکونو داسهامو اخستلو لپاره وي.

غیر افراطي: چې د نس مړولو اوتن پټولو لپاره وي.

د ریا کارانو رشوت: لږشی ردول او په مجلسونو کښې یادول او په ډېرو باندې غلی کیدل.

دفاسقانو رشوت : پیمخې.

داحمقانو رشوت: د رشوت په طمع او امید له حق اوقانون نه تېرېدل.

دمحطاطو رشوت : د یوه اوبل لحاظونه او مراعاتونه.

دمتملقینو منطق

یوه پاچا له چانه پوښتنه وکړه چې زما په ورغوو باندې ولې ویښته نشته.
هغه وویل ځکه چې پا چا پخپلو لاسونو باندې په لپولپو روپۍ خلکوته ورکوي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا وویل چې دنورو خلکووړغوي خو هم ماغوندې دي.
هغه وویل: هغوئ هم پخپلو لپو ستاله لپو څه اخلي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا بیاوویل: هغه چې زه هېڅ نه ورکوم د هغوئ ورغوي هم دغه شان دي.
هغه په جواب کښې وویل: هغوئ چې ستا پخششونه د نوروپه حق کښې ویني نوله ډېر حسرت او ارمانه خپل ورغوي سولوي او افسوسونه کوي.

د ښځو ډار

یوه وویل: زه له خپلې ښځې دومره وربېرم چې هر څه وايي هغه کوم.
بل وویل: زه بې له ویلو هم د هغې په رضا کارکوم.
دریم غږکړ چې زه هېڅکله بې له څه تحفې اوسوغاته کورته نشم تللی.
څلورم وویل: ماله ډاره ببخې ښځه نه ده کړې.

موږ په هرچاپسې نه ځو

یوملګری په لاره کښې مخکې شو.
بل ورته وویل: موږ پښتانه یو په چاپسې نه ځو او خوک نه پرېږدو چې له موږ نه دمخه شي.
هغه وویل: رښتیا چې تاسې تل په خروپسې ځئ او خره مو په مخکې وي یا د اسونو په مخکې منډې وهئ او په سړو پسې هېڅکله نه ځئ.

په خروکښې هم الفت شته

له یوه لیکونکي سره چې تخلص يې الفت و څوتنه ملګري ولاړو.
څو تنه خره په لاره تېرېدل چې وربوزونه يې یوله بله نږدې کړي و او څېښونه يې ګرول.
یو ه غږ کړ چې په خروکښې هم الفت شته.
الفت سمد لاسه وویل:
هو! لکه زه چې په تاسې کښې یم.

درجب خان دعوتنامه

ښاغلی.......... !

له ډېرې مودې مې دا سودا وه چې يوه شپه تاسې ميلمانه کړم مګر جرئت مې نشو کولی ځکه چې اوږه ډېرګران دي. نن سهار ستاسې طالع بيدارې وې چې دحاتم طايي کتاب لاس ته راغی او تر تاثير لاندې راغلم. په همدغه وخت کښې دامشهوربيت هم راپه يادشو:

مهمان روزي بخود مياورد　　　　پس ګناه ميزبان رامی برد

نومې له ځان سره فيصله وکړه چې دګل کرم وخت هم دی او دپنج کتاب ملاصاحب هم ويلي دي:

کرم مايهٔ شاد مانی بود　　　　کرم حاصل زنده ګانی بود

نو راشه! په يوه دانه ګل کرم به جناب قاضي صاحب او دوه نورملګري خوشحاله کړې او ضمناً به دخپل جود او سخا يوه دوه ناحقې شاهدان هم دقاضي په مخکې تېرکړې. نو ای ګرانو ورونو ګرانو ملګرو!

(توکل په خدای) ښکاته زما ځای ته راشئ!

مګرګوري! خدای پاک فرمايلي دي: (کلواو اشربوا ولا تسرفوا).

نوتاسې هم بې امري مه کوئ! ځکه چې دهوښيارانو متل دی : (نيم نان راحت جان).

بله دا چې: طمع رانبايد که چندان کنی　　که صاحب کرم راپيشمان کنی

(لاهور رجب)

نتيجه يعني څه؟

رجب خا ن: داماموړين او ميرزايان چې نتيجه نتيجه وايي ددې څه معنی اونتيجه څه شي ته وايې:

عجب خان: لکه له شودو نه چې څوک پيروی ټول کړي ياله مستو نه کوچ وباسې نتيجه هم دغه شان شی دی. کوم مامو ر چې ديوې فقرې تحقيق اوتفتيش ته مقرر شي او له خلکو سره دومره سوا ل او جواب وکړي چې مقصد اومدعا ورکه شي نو بياچې له هغو پاڼو نه مطلب راباسي نتيجه ورته وايي:

رجب خان: ښه دې پوه کړم، هغه ورځ چې زموږ کلي کښې مړی شوی و او حاکم صاحب له ميرزايانو سره راغی قاتلان خو تښتيدلي و مګر دوئ دا نور خلک له سوا ل و جواب لاندې ونيول او يو سوا ل به بې څوڅو ځله کاوه. زه حېران يم چې ولې دوئ يوه خبره دومره شاربي اوخلک په توراو سپين اړوي اوس پوه شم چې دوئ کوچ ورځنې ايستل او پيسې بې پکې اخستلې نوهرکله چې نتيجه اوپيسې لاس ته ورغلې بيا څوک په مړي پسې ونه ګرزيدل اونه بې چاپوښتنه وکړه.

ښه دميرزايانو په نتيجه خو دې پوه کړم اوس يو څونورې نتيجې هم راوښيه.

عجب خان: نتيجه په هر ځای کښې فرق کوي ځکه وايم چې زموږ په ملک کښې:

دعلم نتيجه: اامتي کول او خيراتونه خوړل.

دماموريت نتيجه : رشوتونه اخستل.

دما ل او ثروت نتيجه: سودکول.
دهوښیارۍ نتیجه: چل اوفریب.
دناپوهۍ نتیجه: شرارتونه او فسادونه.
دنادارۍ نتیجه: غلا او ناحقه دعوی.
د قوت نتیجه: ظلم او تعدي.
دپاک نفسۍ نتیجه: فقر او قرضداري.
دچالاکۍ نتیجه: معتبري.
د چاپلوسۍ نتیجه : دآمرینو خوشحالی.

انسان یعنې څه

ر جب خا ن خوبه تاسې پېژنئ چې وظیفې بې نه دي خوړلي مګرملا شوی دی، د ادبیاتو په فاکولته کښې بې څه نه دي لوستي خومقالې لیکلي اوشعرونه ویلی شي.
داستدلال قوت بې هم بدنه دی اوپه فیلولو جۍ کښې لاس څه چې پښې هم لري، څنګه چې د ده خبرې عجیبې غریبې دي هغسې بې دلایل هم دي.
هغه ورځ چا ورنه پوښتنه وکړه چې انسان یعنې څه ؟
ده وویل:
منطقیان ورته حیوان ناطق وایي یعنې هغه حیوان چې خبرې کوي.
شاعران وایي:

پــــــه نـــــاطق حیـــــوان تعریـــــف چـــــې دانســـــان کـــــړي

پـــــــــه خبـــــــــــــرو غولیـــــــــــــدلي هلکــــــــــــــان دي

ســـــړی نـــــه دی چـــــې بـــــې کـــــار دســــــړونه وي

پـــــه خبـــــرو کـــــه هـــــر څـــــومره ښـــــه پـــــوهېږي

ډاروین وايي: انسان دبیزو زوی یا لمسی دی.
مګر زه بې له خان صاحبه بل چا ته انسان نشم ویلی ځکه چې پاک خدای انسان ته ظلوم او جهو ل ویلی دی اوله خان نه زیات ظالم او جاهل نه پیداکېږي.

رجب خان د لغوي تحقيق په وخت کښې کله چې پښتو يا فارسي لغتونه عربي ته راکاږي نو خان اوخاين له يوې مادې نه مشتق بولي، مګرکوم وخت چې عربي لغتونه پښتوکوي نو بيا وايي چې (انس) يا انسان له (نس) نه ماخوذ دی نو د هر چا چې نس لوی وي او په پرديو مالونو هم نه مړيږي هغه خان او حضرت انسان دی.

خوشحالي اوغم

له خوبه راپا څېدم، سترګې مې ومښلې، د ډول او سرني اوازمې ترغوږه شو.

يوه شيبه وروسته سره ډولۍ او لويه ورا رابښکاره شوه چې ډېر خلک ورسره خوشحاله روان و.

زه هم له دوی سره ملګری شوم او په دغه خوشحالۍ کښې مې ځان شريک کړ.

ماغوندې نور هم ډېر خلک له دې ډولۍ سره روان و اوپه پردي واده کښې بې لاسونه غورځول. څوک چې ددنيا په خوشحاليوکښې مطالعه لري هغه به ماته هېڅ تعجب ونه کړي.

که موږ د دنيا لويه وراوګورو نو د خو شحالۍ ناوې ديوه کورته ورځي مګر وچولۍ دډېرو غوړيدلۍ وي.

دډولۍ دننه حا ل چاته نه وي معلوم، دډولۍ خاوند په راز راز تصوراتوکښې ورک وي. او نه پوهېږي چې بيګاته به څه راز بشره ويني؟

دغه مجهوله ليلى او نا معلوم حقيقت په ښايسته حجابونوکښې پټ وي او ټوله ساحري يې په همدغه پټوالي کښې وي.

په دغه حا ل کښې چې د واده خاوند لا د حسن او جما ل له مخه پوړنۍ نه وا اخستی اويوازې د مينې او محبت په کيف مست و خپل ځان يې دسعادت اونېکمرغۍ رښا ته ډېر نږدې ګاڼه مګرپه حقيقت کښې همدغه شيبه دی دسعادت په غېږ کښې و او د خوشحالۍ پلوشو بې شاو خوا رڼا کړې وه.

ددنيا هر راز نيکبختي اوهرډول خوشحالي دانسان په احساس اوتصورکښې ځای لري، همدغه احساس دی چې دغم شپې او خوشحالي ورځې يوله بله بيلوي.

همدغه سبب دی چې يوشی يوسړی خوشحالوي او بل خپه کوي ديوه لپاره غم د بل ښادي شي.

موږ په دغه ګمان چې د خپل يوه ملګري کورته دخوشحالۍ ډولۍ وړو ټول خوشحاله و، چا اسونه ځغلول، چا به ټپې ويشتلې، ځينو اتڼونه کو ل، ځينو ټوکې او مسخرې کولې او په همدغه شان وضعيت ماښام تياره کلي ته ورسيدلو او ډولۍ دکاله په مخکې ښکته شوه.

ښځې راغلې او د ډولۍ پردې يې جګې کړې مګر بې له دينه چې يوه ښايسته مړه ناوې ووينې نور څه په کښې نه و.

دغې ښکلې پېغلې دانه غوښتل چې په دغه کاله ننوزي او خپل ګران ملګرى په بل چا بدل کړي.

دغه اجباري واده دا مجبوره کړه چې په زهرو ځان ووژني اوله ډولۍ نه جنازه جوړه کړي. د دې حا ل له ليدو سره سم دژړا اوازونه پورته شوه او دهر چاپه احساس کښې بدلون راغى، همدغه وخت مونږ و پوهيدو چې مونږ له يوې جنازې سره خپل تصوراو ګمان خوشحاله او په خندا روان کړي وو.

زمونږ ګمان دومره قوي تاثير درلود چې مړى بې راباندې په ډول او سرني کورته ووړ.

زما يوه ملګرى وويل: په رښتيا چې خوشحالي څوک په زور او اقتدار يا په ډېرو پيسو کو رته نشي راوړلى بلکې د زړو نو موافقت غواړي.

يو بل ملګرى (چې ددې واقعې له عکس سره مخامخ شوى و) هغه وويل:

هرکله چې ګمان دومره مؤثردى څومره به ښه وى چې دا قوت شامدام پاک وساتو اوپه ښه لاره کښې يې صرف کړو.

آرزو

هلته لرې دغره په لمن کښې د لمر پلوشو ته څه وځليدل لکه چې په اسمان کښې ستوري او په زړونو کښې دارزوښکلى مخ ځلېږي.

زه نه پوهېږم چې دا دسترګو لپاره ځليدونکى شى څه شى دى؟

دکومې مستې پېغلې دلاس ائينه ده، که دکومې معشوقې دغاړې امېل نه کومه قيمت بها مر غلره لويدلې ده؟

د هغې تجلى پلوشه ده چې په کوه طور کښې بې ځان ښکاره کړى که له کوم کان اومعدن نه کوم ښکلى غمى راوتلى دى؟

دغه شان ډېرفکرونه اوګمانونه پيداشو ل او زه بې په هغه لورې روان کړم زه نه پوهېدم چې په څه شي پسې ځم او څه به په لاس راشي؟

زما تصوراتو او خيالاتو دغه مجهو ل شى زما په نظرکښې ډېرښايسته کړى و، زه خپل مطلوب ته په ډېر لوړ قيمت قايل وم.

ماله ځانه سره ويل چې په غرونوکښې هرڅه موندل کېږي او په دنياکښې ځينې داسې غرونه هم شته چې دخداى استازو په کښې رازو نياز درلود او د خدايي فکر ونو ځانګوپه کښې ځنګيدلې ده، دلمر اوسپوږمۍ لمړۍ پلوشي په دوئ لوېږي اود خداى د رحمت وريځې مدام د دوئ په سرګرزي.

دغه راز ډېر خيالونه او تصورات راسره ملګري و چې زه هلته ورغلم او خپل مقصدته ورسيدم. هغه شى په حقيقت کښې هېڅ شى نه و او د دنيا په بازار کښې يې هېڅ قيمت نه درلوده، زه پوه شوم چې دنيا مونږ هروخت په همدغسې شيانو غولولي يو او ډېر خوشې شيان يې راته له ورا ځلولي دي.

له مونږ سره هروخت لوړفکرونه اوستر خيالات ملګري وي، مګر عملاً په دغسې ناوړه او خوشې شيانو پسې روان يو.

هغه څه چې مونږ له لرې وينو اونه يو ور رسيدلي مونږ ته ډېر ښايسته ښکاره کېږي او په لوړ قيمت ورته قايليږو مګرپس له رسيدلو پوهېږو چې مونږ په هسې او خوشې شيانو پسې هڅه کوو او په داسې شي پسې ځو چې هېڅ نه په کارېږي هماغه ليلى چې خلک يې په ديدن پسې ړندېږي ځينې نور چې ور رسيدلي دي هغوئ يې اوس له کتو غورځوي او هېڅ قدريې ورسره نشته.

دا ليلىٰ دانسان هماغه ارزو ده چې مخکې له رسيدلو يو رازوي او وروسته تر رسيدلوبل راز کېږي او دزړونو له کوره ايستل کېږي.

((پاى))

څه لیکل یا لیک پوه

www.ulfat.de